

Arrest

nr. 288 767 van 10 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92 – 94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MIKA BATWARE *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 30 augustus 2020 en verzoekt op 22 september 2020 om internationale bescherming. Op 11 mei 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekent tegen deze beslissing op 15 juni 2021 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De commissaris-generaal trekt de beslissing op 22 september 2021 in, naar aanleiding van de machtsovername door de taliban. Op 28 maart 2022 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent een moslim van soennitische stekking. U bent geboren en getogen in het dorp Landakhel, gelegen in het district Pachieragam van de provincie Nangarhar. U ging tot het derde leerjaar naar school waarna u stopte omwille van financiële problemen. U werkte voorts als boer. Uw broer N. werkt sinds 1387 (20 maart 2008 – 21 maart 2009) als sergeant voor het Afghaanse nationale leger (Afghan National Army of ANA) in de provincie Kandahar. Ongeveer twee maanden na de indiensttreding van uw broer kwamen de dorpelingen te weten dat uw broer voor het ANA werkzaam was. Een week voor uw vertrek plaatste de taliban een bom nabij jullie huis, die vervolgens ontplofte en een politiemann doodde. U werd hierna opgepakt door de (voormalige) Afghaanse autoriteiten en gedurende drie dagen vastgehouden in de gevangenis. Na een tussenkomst van de dorpsoudsten, uw vader en uw paternale oom werd u vrijgelaten. Drie dagen later ging er opnieuw een bom af. Diezelfde nacht kwam de taliban naar uw huis op zoek naar u daar zij u ervan verdachten informatie te hebben doorgespeeld aan de (voormalige) overheid. Uw vader zei dat u in het huis van uw paternale oom verbleef. De volgende dag stuurde de taliban u een dreigbrief. Op de vierde dag kon de (voormalige) Afghaanse politie een derde bom neutraliseren waarna de politie opnieuw op zoek ging naar u. De taliban stuurde u diezelfde nacht voorts een tweede dreigbrief. Nadat uw vader deze brief las, besloot hij dat u niet langer in het dorp kon verblijven. Uw maternale oom stelde u hierop voor om naar de stad (Jalalabad) te gaan, waar hij een smokkelaar voor u regelde. U verbleef nog vijf dagen in de stad, waarna u verder reisde naar Kabul van waaruit u, in qows 1395 (21 november 2016 – 20 december 2016), Afghanistan verliet. U reisde vervolgens via Pakistan en Iran naar Turkije, waar u tweeëneenhalf jaar verbleef. U reisde vervolgens via Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 30 augustus toe kwam. U diende ongeveer drie weken later, op 22 september 2020, een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U vreest eveneens de (voormalige) Afghaanse autoriteiten daar zij u verdenken van collaboratie met de taliban. Na uw vertrek uit Afghanistan werden uw vader R.M. en uw jongere broer F. meegenomen door de taliban. Uw broer N. is heden gehospitaliseerd in een overheidsziekenhuis nadat hij bij een bomexplosie gewond raakte.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens uw persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de volgende documenten voor: uw originele taskara, de originele taskara's van uw vader en grootvader, alsook twee originele dreigbrieven van de taliban.

Op 11 mei 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof kon worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Daarnaast was het CGVS van mening dat u beschikte over een intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad. U tekende op 15 juni 2021 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV of de Raad) beroep aan tegen deze beslissing. U legde geen documenten voor tijdens de beroepsprocedure. Op 22 september 2021 trok de Commissaris-generaal de bestreden beslissing in naar aanleiding van de machtsovername door de taliban. U legde sinds de intrekking geen nieuwe documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u enerzijds gedood te worden door de taliban. U vreest anderzijds de voormalige Afghaanse autoriteiten (hierna Afghaanse autoriteit of overheid) omwille van uw vermeende collaboratie met de taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst verklaart u dat uw broer N. sedert 1387 voor het Afghan National Army (ANA) werkzaam is (CGVS, p.18). Om deze reden begon de taliban uw familie te viseren. Uw kennis aangaande de tewerkstelling van uw broer bij het ANA blijkt tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dusdanig beperkt en lacunair van aard dat er ernstige twijfels zijn aangaande de waarachtigheid van dit element in uw asielaanvraag. Bevestigd over het profiel en de werkzaamheden van uw broer N. voor het ANA kunt u het CGVS niet van de minst concrete informatie voorzien, en verklaart u eenvoudigweg dat hij als sergeant in de provincie Kandahar werkzaam was. U heeft echter geen enkele weet over de brigade of korps van het ANA waarin uw broer tewerkgesteld is/was, doch uiterst basale informatie. U blijkt bovendien niet eens op de hoogte te zijn of uw broer heden nog in dienst is bij het ANA (CGVS, p.18). Uw oppervlakkige kennis stopt hier echter niet. Gevraagd naar de activiteiten en verantwoordelijkheden van uw broer binnen het leger verschuilt u zich achter onwetendheid en verklaart u eenvoudigweg dit niet te weten (CGVS, p.19). Het CGVS stelt dan ook vast dat u nauwelijks iets weet over uw broers rol binnen het ANA. De vaststelling dat u op geen enkele manier in staat bent coherente en omstandige verklaringen af te leggen over het vermeende profiel van uw broer brengt de geloofwaardigheid van dit element in uw asielmotieven op ernstige wijze in het gedrang. Ten overvloede wijst het CGVS erop dat u ten aanzien van de tewerkstelling van uw broer bij het Afghaanse leger geen enkel document voorlegt ter staving. Het CGVS is derhalve niet in staat dit op objectieve wijze na te gaan. Uw verklaringen blijven aldus louter blote beweringen. Er dient aldus te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden profiel van uw broer.

Waar u nog aanhaalt tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw broer N. in een overheidsziekenhuis gehospitaliseerd is nadat hij gewond raakte bij een bomaanslag, wijst het CGVS erop dat u aangaande dit vermeende incident evenmin in staat bent om gedetailleerde en overtuigende verklaringen af te leggen. Zo blijkt u niet op de hoogte te zijn in welk ziekenhuis uw broer gehospitaliseerd zou zijn, noch beschikt u over enige concrete informatie over het incident waarbij hij gewond zou zijn geraakt. U weet enkel dat uw broer bij een bomexplosie gewond raakte. U weet zelfs niet of dit tijdens zijn werk (bij het ANA) gebeurde (CGVS, p.12). Uw verklaringen overtuigen aldus niet. Het CGVS stipt hier nog bij aan dat u ook aangaande de medische toestand van uw broer noch aangaande zijn hospitalisatie enig document voorlegt dat uw verklaringen kan staven. U bedient zich aldus wederom van louter blote beweringen.

Het CGVS wijst er tot slot nog op dat het evenwel opmerkelijk is dat, naar analogie van uw verklaringen, uw broer jarenlang (sinds 1387) als militair binnen het ANA heeft gewerkt zonder eerdere problemen met de taliban te hebben gekend. Hierbij aansluitend is het niet aannemelijk dat indien iedereen in het dorp daadwerkelijk op de hoogte was van de tewerkstelling van uw broer bij het ANA, de taliban u en uw familie niet eerder verdacht van collaboratie en jullie, integendeel, al deze jaren eveneens ongemoeid lieten (CGVS, p.18). Bovenstaande vaststelling relativeert uw vrees jegens de taliban op ernstige wijze.

U vervolgt uw relaas met te stellen dat een week voor uw vertrek uit Afghanistan de taliban een bom plaatste nabij uw huis. Bij de daaropvolgende explosie kwam een politieagent om het leven (CGVS, p.28-29). Uw verklaringen omtrent dit vermeende incident raken echter kant noch wal, en overtuigen aldus niet. Gevraagd hoe u wist dat de taliban die bom plaatste, verklaart u plots: “de overheid wist dat, ik weet het niet. Het was geneutraliseerd door de overheid” (CGVS, p.30). Hoe u dit wist blijft aldus een raadsel. Voorts is het opmerkelijk dat de overheid u ogenschijnlijk uit het niets aanmerkte als verdachte. Gevraagd om welke reden de politie u hiervan beschuldigde, stelt u dat zij (de Afghaanse overheid) u verdacht omdat uw broer voor het leger werkt, alsook dat deze bom dicht bij uw huis geplaatst werd, een verklaring die geen steek houdt (CGVS, p.30). Daargelaten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vermeende legerprofiel van uw broer, is het evenwel opmerkelijk dat de overheid u, zijnde een familielid van een overheidsmedewerker, zou verdenken van het plaatsen van een bom nabij uw eigen huis. Wanneer u hierop gewezen wordt bedient u zich van een louter algemene verwijzing dat de politie vaker mensen oppakten die voor beide kanten werken, maar kunt u geenszins uitklaren om welke reden u plots in het vizier van de Afghaanse autoriteiten kwam, en niet een andere dorpeling (CGVS, p.30). Uw incoherente verklaringen doen verder afbreuk aan de door u geponeerde moeilijkheden met de Afghaanse autoriteiten.

U stelt hier nog bij dat de Afghaanse overheid u, naar aanleiding van hun verdenking, arresteerden en dat zij u gedurende drie dagen vasthielden. Na deze drie dagen werd u na tussenkomst van de dorpsoudsten, uw vader en uw paternale oom vrijgelaten op borg (CGVS, p.28 & 30). Uw verklaringen over de manier waarop zij de Afghaanse autoriteiten wisten te overtuigen van uw onschuld zijn echter niet aannemelijk. Gelet op uw verklaring dat de overheid u verdacht van collaboratie met de taliban, is het niet aannemelijk dat zij u met de simpele beloften van de dorpsoudsten zouden vrijlaten (CGVS, p. 30-31). Het is immers niet logisch dat de politie, die terdege op de hoogte is van de werkwijze en activiteiten van de taliban, waarbij leden van de Afghaanse veiligheidsmachten vaak het doelwit vormen, u zomaar na slechts drie dagen zou vrijlaten zonder een gedegen onderzoek te voeren. Des te meer daar er een politieman omkwam bij dit incident (CGVS, p.28-29).

Voorts verklaart u dat er drie dagen na uw vrijlating een tweede bom explodeerde. De taliban kwam diezelfde nacht nog naar uw huis op zoek naar u, maar uw vader deelde de taliban mee dat u bij uw oom verbleef (CGVS, p.28). Uw ingeroepen moeilijkheden met de taliban kunnen echter niet overtuigen. Immers, u schenkt op geen enkel moment klare wijn over (de omstandigheden van) het bezoek van de taliban. U verklaart dat u ten tijde van de komst van de taliban naar uw huis niet thuis was, maar u zich integendeel in het huis van uw paternale oom bevond (CGVS, p.28 & 31). Gevraagd om welke reden u in het huis van uw paternale oom was, haalt u spreekwoordelijk uw schouders op en verklaart u eenvoudigweg: “Gewoon, daarom. Ik was zijn neefje” (CGVS, p.31), maar geeft u niet de minste reden om uw bezoek aan uw oom toen te verklaren. Even later verklaart u dan plots dat u gedurende de nacht van het bezoek van de taliban thuis was met uw moeder (CGVS, p.31), een verklaring die geenszins in overeenstemming te brengen is met uw eerdere verklaring dat u op dat moment bij uw oom verbleef. De vaststelling dat u over zulks basaal doch essentieel element, zijnde uw verblijfplaats toen de taliban u thuis zocht, tegenstrijdige verklaringen aflegt is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

Uw verklaring dat u noch uw familie na het ontvangst van de eerste dreigbrief van de taliban geen enkele (voorzorgs-)maatregel nam om uzelf en/of uw familie te beschermen jegens de vrees uitgaande van de taliban, haalt de waarachtigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees jegens de taliban bijkomend onderuit. Des te meer daar u het nog veilig genoeg achtte om buiten cricket te gaan spelen met uw vrienden ondanks de dreiging van de taliban (CGVS, p.32). Het moge duidelijk zijn dat deze vaststelling de nodige vragen doet rijzen bij de problemen die u kende met de taliban in Afghanistan.

Het is tevens bevreemdend te noemen dat de Afghaanse autoriteiten u met rust lieten na deze tweede bomexplosie, gelet op uw recente vrijlating onder voorwaarden. Men zou kunnen verwachten dat, indien er amper drie dagen na uw vrijlating een tweede bomexplosie zou zijn en u eerder verdacht werd van het plegen van een aanslag, de Afghaanse autoriteiten u opnieuw in het vizier zouden nemen. Des te meer daar deze bom opnieuw dichtbij uw huis geplaatst werd (CGVS, p.31). Hiermee geconfronteerd verschuilt u zich opnieuw achter onwetendheid en volhardt u erin dat de dorpsoudsten de autoriteiten overtuigd hadden dat u een gewone arbeider was (CGVS, p.33).

Waar u ter staving van uw vermeende problemen met de taliban twee originele dreigbrieven voorlegt, wijst het CGVS erop dat documenten hoe dan ook een slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten (map documenten – document 4 & 5). Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Uit

aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninfo' – bron 1) blijkt bovendien dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn. De door u voorgelegde dreigbrieven kunnen aldus niet leiden tot een andere oordeelsvorming. Het CGVS wenst u er hierbij aan te herinneren dat, waar u de inhoud van deze brieven linkt aan het legerprofiel van uw broer (CGVS, p.27-28), er reeds werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de tewerkstelling van uw broer bij het ANA(zie supra).

U vervolgt met te stellen dat uw vader en uw jongere broer F. na uw vertrek uit Afghanistan zijn meegenomen door de taliban (CGVS, p.34). Daar u er niet in slaagt uw vermeende problemen met de taliban op een geloofwaardige manier voor te stellen, maakt dat er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan dit vermeende incident. U weet bovendien nauwelijks iets te vertellen over dit incident. Zelfs ten aanzien van de meest basale en essentiële kennis, zoals het exacte moment dat uw broer F. en uw vader zouden zijn meegenomen, alsook door wie van de taliban zij werden meegenomen, verklaart u louter dat u het allemaal niet weet (CGVS, p.34). Het CGVS wijst er evenwel op dat van u kan worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen aflegt over uw vervolgingsfeiten en dat u ernstige pogingen onderneemt, al dan niet na de feiten, om u te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft. Uw verweer dat u toentertijd in Turkije was (CGVS, p.34), vergoelijkt uw vage verklaringen met betrekking tot de bedreigingen door de taliban aan het adres van uw vader en uw broer niet. U overtuigt aldus niet.

Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot de overige door u neergelegde documenten. U legde ter staving van uw nationaliteit tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel op het CGVS uw originele taskara, alsook de originele taskara's van uw vader en grootvader neer (map Documenten – document 1-3). Daar deze documenten slechts een indicatie van uw nationaliteit en identiteit vormen, bevestigen ze geenszins uw verklaringen omtrent uw asielmotieven. Zij kunnen de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven aldus niet opheffen.

De vaststelling dat u manifest faalt in het afleggen van coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen in uw asielrelaas, bevestigt dat uw vermeende problemen met de taliban en met de Afghaanse autoriteiten bedrieglijk zijn. U bent dan ook geenszins in staat uw persoonlijke vrees jegens de taliban en de Afghaanse autoriteiten op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Uw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 12 april 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen de Raad verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen of de synthesesmemorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesesmemorie zal neerleggen of van de synthesesmemorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Verzoeker heeft in de voorliggende zaak tijdig laten weten niet te kunnen instemmen met het verzoek tot behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure, voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. Verzoeker voert in een enig middel een manifeste appreciatiefout aan en de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker citeert vooreerst artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en betoogt dat er luidens deze bepaling rekening moet worden gehouden met zijn specifiek profiel en dat een grondige analyse moet worden uitgevoerd van de door hem voorgelegde relevante informatie, wat *in casu* niet correct is gebeurd. Hij stelt dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse te maken van de relevante feiten.

Vervolgens gaat verzoeker in op de geloofwaardigheid van zijn relaas. Hij meent dat de grieven van de verwerende partij onvoldoende en niet draagkrachtig zijn, dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en dat hem het voordeel van de twijfel moet

worden toegekend. Er zijn volgens hem voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

Aangaande de problemen met de taliban, en meer specifiek de tewerkstelling van zijn broer, werpt verzoeker op dat indien het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) verzoekers kennis over de werkzaamheden van zijn broer als een belangrijke lacune zou aangezien hebben, de *protection officer* hem met deze lacune had moeten confronteren en hem de mogelijkheid had moeten bieden om dit punt toe te lichten, zoals vereist in artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Verzoeker herneemt verder zijn verklaring dat hij weinig uitgebreid contact had met zijn broer. Hij kwam immers nooit terug naar huis, de bezoeken in Jalalabad vonden slechts één keer per jaar plaats en toen zijn broer één keer per maand naar de familie belde, sprak hij niet zoveel over zijn werk en zijn ouders vroegen er niet naar. Ter herinnering stelt verzoeker dat zijn ouders niet blij waren met de tewerkstelling van zijn broer bij het leger. Als gevolg van deze elementen kreeg verzoeker weinig informatie over de tewerkstelling van zijn broer.

In verband met de hospitalisatie van zijn broer haalt verzoeker ter herinnering aan dat hij van het feit dat zijn broer gewond was geraakt bij een bomaanslag op de hoogte werd gebracht toen hij in België was, dat hij geen verdere informatie kreeg van zijn oom en zelf, in shock, ook geen verdere informatie vroeg en dat hij daarna, gedurende hun andere gesprekken, geen verdere details heeft gevraagd omdat het niets aan zijn situatie zou hebben veranderd en hij niet nadacht over zijn asielerzoek. Terwijl dit verbazend kan zijn, merkt verzoeker op dat dergelijke details, wegens culturele en pragmatische redenen, niet echt aan de orde zijn. Hij wijst erop dat het UNHCR het belang om rekening te houden met het culturele aspect heeft benadrukt. Omdat hij wist dat dit een verwijt was van het commissariaat-generaal drong verzoeker er bij zijn oom op aan om enkele details te geven, gezien het belang hiervan voor zijn asielaanvraag. Zijn oom, aldus verzoeker, vertelde hem dat een bom in Kandahar is ontploft gedurende verzoekers dienst en dat vijf mensen zijn omgekomen en twee mensen gewond geraakten, alsook zijn broer. Hij werd door zijn oom ook op de hoogte gebracht dat zijn broer in een ziekenhuis in Nangarhar is.

Wat de afwezigheid van eerdere problemen omwille van de tewerkstelling van zijn broer betreft, werpt verzoeker op dat de vaststelling van de verwerende partij dat dit opmerkelijk is vooral subjectief is en niet genoeg om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen en dat hij natuurlijk geen uitleg voor het gedrag van de taliban naar voren kan brengen.

Betreffende de ontvoering van zijn vader en jongere broer herinnert verzoeker eraan dat hij hiervan op de hoogte werd gebracht toen hij in Turkije was. Zijn oom vertelde hem toen enkel dat het goed was dat hij het land had verlaten omdat de taliban hun bedreigingen hadden uitgevoerd. Verzoeker, in shock, heeft geen verdere details gevraagd. Opnieuw is de overweging van de verwerende partij te strikt, des te meer rekening houdend met de culturele context.

Hij oppert verder, onder verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat de geloofwaardigheid van zijn verhaal moet worden beoordeeld door de ingediende documenten en niet, zoals *in casu* is gebeurd, na de beoordeling van het geloofwaardigheid van het verhaal. Hij stelt voorts dat de Raad reeds heeft geoordeeld dat de echtheid van Afghaanse documenten moet worden onderzocht, los van de corruptie en het feit dat de verklaringen van een verzoeker niet geloofwaardig werden geacht. Nog volgens verzoeker vormen de twee originele dreigbrieven een begin van bewijs dat zijn verklaringen bevestigt en dat als gevolg door de asielinstanties onderzocht moet worden.

Aangaande de problemen met de Afghaanse overheden, die hem ervan beschuldigden een bom te hebben geplaatst, werpt verzoeker op dat de overheden er hem verdachten met de taliban te werken en dat het dan ook normaal is dat hij er automatisch van uitgaat dat het de taliban zouden zijn die de bom plaatsten. Verder begrijpt verzoeker ook de logica van de politie niet, maar kan hij hier geen verduidelijking voor geven. Hij is van mening dat hij eerst werd verdacht omdat zijn familie het dichtst bij het politiekantoor was en dit voor hen makkelijker maakte om de bom te plaatsen. Nadat de politie inzag dat dit niet echt logisch was, hebben ze hem, na discussie met de dorpsoudsten die garandeerden dat ze verzoeker, een eerlijk persoon, kenden en dat hij niet voor de taliban werkte, vrijgelaten. Hij stelt dat het woord van dorpsoudsten enig gewicht heeft in de Afghaanse gemeenschap en dat de politie geen bewijs tegen hem had, te meer daar het niet erg logisch was hem te arresteren en zij dit spoedig doorhadden. Volgens verzoeker houdt de verwerende partij geen rekening met de plaats van de dorpsoudsten in de Afghaanse gemeenschap. Verzoeker bevestigt voorts dat hij thuis was toen de taliban de eerste keer kwamen. Zijn vader verklaarde dat hij bij zijn oom was, maar dit was niet de waarheid. Verzoeker werpt op nooit in zijn

vrij relaas verklaard te hebben dat die nacht effectief bij zijn oom was, maar dat hij slechts heeft gezegd wat zijn vader tegen de taliban heeft gezegd. Volgens verzoeker maakt de verwerende partij een gedeeltelijke lezing van zijn verklaringen en zijn deze niet tegenstrijdig. De reden voor het bezoek aan zijn oom acht verzoeker overbodig. Hij bezoekt zijn oom omdat het familie is en het is niet abnormaal dat er geen bijzondere reden voor het bezoek was. Wat betreft de afwezigheid van veiligheidsmaatregelen houdt de conclusie van de verwerende partij volgens verzoeker geen rekening met de humanitaire context in Afghanistan en de afwezigheid van een redelijk vestigingsalternatief. De familie had en heeft tot op heden geen andere plek om naartoe te verhuizen. Er waren geen maatregelen die konden worden genomen. Tot slot, betreffende het feit dat de Afghaanse autoriteiten hem met rust lieten na de tweede bomexplosie, merkt verzoeker op dat er een vergissing is gebeurd in de vertaling van zijn verklaringen gedurende zijn vrij relaas en dat, zoals later uitgelegd, de tweede bom niet ontplofte. Verzoeker vermoedt dat het feit dat de bom niet ontplofte, in zijn voordeel speelde. Bovendien was het niet logisch dat verzoeker een bom zou hebben geplaatst dicht bij zijn huis en de overheden hadden geen concrete indicatie dat hij schuldig was. Verzoeker vermoedt derhalve dat de combinatie van de door de dorpsouderen geboden garanties en het ontbreken van concrete aanwijzingen van zijn betrokkenheid bij de taliban de autoriteiten ertoe heeft gebracht verzoekers spoor te verwerpen.

Verzoeker stelt verder dat, zo de Raad zou menen dat de vervolgingen ten aanzien van hem geloofwaardig en genoeg vastgesteld zijn, artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet moet worden toegepast. Het feit dat hij in het verleden reeds werd vervolgd, leidt tot het vermoeden dat verzoeker in geval van terugkeer opnieuw zal worden vervolgd en keert de bewijslast om. Verzoeker stelt dat de verwerende partij *in casu* niet heeft aangetoond dat er geen risico meer bestaat dat de vervolgingen in geval van terugkeer niet opnieuw zullen gebeuren, of dat verzoeker toegang tot effectieve overheidsbescherming zal hebben en verwijst hiervoor naar rechtspraak van de Raad.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus wijst verzoeker vooreerst op zijn vermeende regio van herkomst, namelijk het dorp Landakhel, gelegen in het district Pachieragam in de provincie Nangarhar. Hij merkt op dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing baseert op verschillende verslagen, met name EASO, "*Country Guidance: Afghanistan*" van november 2021, EASO, "*Afghanistan: security situation*", van juni 2021, EASO, "*Afghanistan: security situation update*", van september 2021 en EASO, "*Afghanistan: Country focus*" van januari 2022, om te concluderen dat hij veilig naar Afghanistan kan terugkeren, maar is van mening dat de commissaris-generaal een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de beschikbare informatie heeft gedaan.

Wat het risicoprofiel betreft, stelt verzoeker dat hij als mislukte asielzoeker die terugkeert uit Europa door de taliban zou kunnen worden beschouwd als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden. Hij citeert ter staving uit *UK Home Office*, "*Country Policy and Information Note Afghanistan: Anti-government elements (AGEs)*", augustus 2019; *Asylos*, "*Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul*", augustus 2017; *UN High Commissioner for Refugees (UNHCR)* en "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*", 19 april 2016. Hij meent dat hij aldus persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat hij bij terugkeer naar Landakhel een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Vervolgens gaat verzoeker concreet en uitgebreid in op zijn voorgehouden vrees om als verwesterd te kunnen worden beschouwd omdat hij al sinds enige tijd in het buitenland verblijft. Verzoeker betoogt dat een toekomstgerichte beoordeling noodzakelijk is en dat de bewijsstandaard van de redelijke waarschijnlijkheid is. Verzoeker stelt dat hij zich in een erg kwetsbare positie bevindt en dat hij een specifiek risico op vervolging loopt omwille van gepercipieerde verwestering. De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is volgens verzoeker erg groot omdat ze enerzijds bij terugkeer het risico lopen intern ontheemd te worden en ze anderzijds een groot risico lopen omwille van de terugkeer *an sich*. Verzoeker betoogt vooreerst dat daden van vervolging kunnen uitgaan van verschillende actoren waaronder ten eerste daden van lichamelijk geweld en/of onevenredige of discriminerende vervolging vanwege *Anti-Government Elements* (AGE's) (artikel 48/3, § 2, tweede lid, a), en c), van de Vreemdelingenwet). Hij meent het risico te lopen bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door deze actoren op grond van het vermoeden dat hij westerse waarden geïnternaliseerd heeft of spion geworden is. Hij wijst erop dat de *UNHCR Guidelines* van februari 2018 terugkerende Afghanen die gezien worden als 'verwesterd' erkennen als een risicogroep met een verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging en citeert vervolgens uit het EASO-rapport "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van 2 september dat verwijst naar een tussenkomst

van F. Stahlmann. Verzoeker citeert vervolgens verschillende rapporten waarin gevallen gedocumenteerd worden van terugkeerders die in het verleden zijn gearresteerd of vermoord door de taliban. Hij wijst ook op voormeld rapport van *Asylos* van augustus 2017, waarin wordt gesteld dat ‘verwesterde’ Afghanen opvallen na terugkeer, wat het risico op vervolging vergroot, en dat dit in het bijzonder het geval is voor kinderen in hun tienerjaren die door hun jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn. Hij meent dat dit hij zich in dit geval bevindt. Bovendien lopen terugkeerders uit Europa het risico slachtoffer te worden van afpersing en ontvoering door de taliban omdat er vermoed wordt dat ze rijkdom hebben verworven in het Westen. Verzoeker argumenteert verder dat in de Oostenrijkse krant *Kronen Zeitung* de woordvoerder van de taliban heeft aangekondigd dat de taliban de Afghanen, die terugkeren naar Afghanistan na weigering van hun asielverzoeken, zouden vervolgen. Hij wijst er ook op dat terugkerende Afghanen ook het risico lopen slachtoffer te worden van daden van geweld vanwege hun gemeenschap (artikel 48/3, § 2, tweede lid, a), van de Vreemdelingenwet). Hij betoogt dat voormeld rapport van *Asylos* van augustus 2017 stelt dat terugkeerders uit Europa gemakkelijk worden herkend en dat elke verandering, zoals bijvoorbeeld spreken met een accent, afwijzing door de gemeenschap tot gevolg kan hebben. Verder betoogt hij dat uit een EASO-rapport van 2017 blijkt dat in de meeste gevallen, wanneer een jongeman terugkeert uit Europa, de buurt naar hem zal komen en met hem gedurende meerdere dagen thee zal drinken en dat burens toekijken om te zien hoe deze persoon is veranderd. Bovendien legt het rapport uit dat het in Afghanistan erg moeilijk is om zich te verdedigen tegen al dan niet valse beschuldigingen dat men een spion is, een losse moraal heeft of men geen goede moslim meer is. Verzoeker stelt tot besluit dat verschillende voorbeelden bevestigen dat de vrees voor geweld door de gemeenschap na terugkeer uit het Westen gegrond is.

Met betrekking tot de toepasselijke vervolgingsgrond stelt verzoeker vooreerst dat de toegeschreven godsdienstige en politieke overtuiging handelen over kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker, waarvan niet mag worden gevraagd dat hij dit opgeeft en dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft geoordeeld dat de bescherming die onder het Unierecht wordt geboden op basis van de vervolgingsgrond godsdienstige overtuiging slechts gedrag omvat dat betrokkene noodzakelijk voor zichzelf acht. Verzoeker wijst erop dat richtlijnen van het UNHCR specificeren dat men niet effectief bekeerd dient te zijn tot een andere religie alvorens beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die geassocieerd worden met westerse landen en dat hen hierdoor een steun aan de regering en internationale gemeenschap wordt toegedicht. Hij wijst er opnieuw op dat terugkerende Afghanen uit het Westen door de taliban worden gezien als ongelovigen, afvalligen, spionnen of verraders en hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie wordt toegeschreven, wat volgens artikel 48/3, § 5, van de Vreemdelingenwet zou volstaan voor een gegronde vrees voor vervolging. Volgens F. Stahlmann (2019) zijn mensen die bij de ‘ongelovige bezetters’ bescherming vragen in de ogen van de taliban overgelopen naar de andere kant en worden zij beschouwd als ‘kafirs’, zo merkt verzoeker op. Verzoeker citeert vervolgens een aantal arresten van de Raad en betoogt verder dat verwestering per definitie een gegeven is dat zich pas afspeelt na het vertrek, en er dus nog geen eerdere vrees of negatieve ervaringen aan gekoppeld kunnen worden en herhaalt dat een toekomstgerichte beoordeling vereist is en dat de bewijsstandaard deze van de redelijke waarschijnlijkheid is.

Vervolgens argumenteert verzoeker dat de groep van jonge ‘verwesterde’ Afghanen op zich een specifieke sociale groep is die een grond vormt tot vervolging, zowel door de taliban als door de Afghaanse autoriteiten en binnen de gemeenschap (artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet). Verzoeker meent dat enerzijds de gepercipieerde verwestering er duidelijk voor zorgt dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving en dat anderzijds jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde westerse waarden en gewoonten internaliseren die fundamenteel zijn voor hun identiteit en wijst erop dat voormeld *Asylos*-rapport van 2017 verwesterde Afghanen als ‘*targeted groups*’ door de taliban beschouwt. Daarnaast kunnen Afghaanse terugkeerders verstoten worden door hun gemeenschap omdat zij vaak gezien worden als ‘besmet’ door westerse waarden, normen en gewoonten omwille van hun verblijf in het buitenland of omdat zij te maken krijgen met het ‘*stigma of failure*’ waarbij terugkeer wordt gezien als een bewijs van criminaliteit of luiheid, aldus verzoeker. Verzoeker verwijst verder naar onderzoek naar vrijwillig teruggekeerde Afghanen uit Europa waaruit blijkt dat re-integratie een langdurig en complex proces is dat praktische en sociaal-culturele elementen omvat, en afhankelijk is van lokale sociale netwerken en sociaal kapitaal. Verwachten dat Afghanen vervolging vermijden door “*het spel mee te spelen*” zou volgens verzoeker in strijd zijn met het beginsel in het vluchtelingenrecht dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om ontwijkende maatregelen te nemen. Ter conclusie vreest verzoeker het doelwit te zijn van opstandelingsgroepen, omdat hij als on-islamitisch, pro-regeringsgezind of als spion gezien zou kunnen worden. Nu de taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan is het risico, aldus verzoeker, op vervolging nog groter, zowel in de plattelandsgebieden als

in steden, gelet op hun strikte interpretatie van de *sharia*. Hij betoogt dat een jonge ‘verwesterde’ Afghaanse onderdaan zoals hemzelf, die aldus voor langere tijd in het buitenland verblijft, een zeer groot risico loopt om vervolgd te worden in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt er volgens verzoeker toe dat hij moet worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de humanitaire en socio-economische crisis in Afghanistan argumenteert verzoeker dat hij bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien. Het land wordt geconfronteerd met extreme tekorten en armoede en bevond zich voor de machtsovername door de taliban al in een zeer precare economische situatie veroorzaakt door ernstige droogte, de Covid-19-pandemie, het gewapend conflict en dit is daarna alleen maar verslechterd, zo meent hij. Hij citeert vervolgens uit een artikel van *La Libre* en geeft aan dat de staatssecretaris van de Verenigde Naties reeds aan de alarmbel heeft getrokken daar de humanitaire situatie dramatisch achteruit gaat. De verergering van de humanitaire en socio-economische situatie is volgens hem een direct gevolg van de internationale sancties die werden genomen wegens het niet-democratische regime van de taliban. Hij geeft aan dat de taliban overwegend verantwoordelijk zijn voor de huidige extreme precare situatie. Hij wijst erop dat miljarden Afghaanse tegoeden bevroren zijn in het buitenland en dat enkel dringende humanitaire hulp wordt geleverd en dat tegelijk de administratieve capaciteit van de taliban zeer beperkt is omdat vele voormalige regeringsambtenaren zijn gevlucht waardoor basisdiensten niet worden verleend. Ook de gestegen werkloosheid zou een gevolg zijn van het autoritaire regime van de taliban. Verzoeker meent dat de taliban overwegend verantwoordelijk zijn voor de huidige extreme precare situatie. Hij verwijst tot slot naar arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022.

Voorts meent verzoeker dat, mocht de Raad tot de conclusie komen dat de huidige dramatische humanitaire toestand niet het gevolg van de beslissingen van de talibanregering is, en als gevolg dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is, België verplicht is, in toepassing van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), de nodige maatregelen te nemen om enige schending van de rechten bevat in de artikelen 2 en 3 van het EVRM te vermijden, ongeacht of de schending veroorzaakt wordt door een overheidsactor of door een particulier. Verzoeker vreest, gezien de gevaarlijke veiligheidssituatie, socio-economische situatie en humanitaire situatie, het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in Afghanistan en meent op die basis ook aanspraak te kunnen maken op subsidiaire bescherming.

Aangaande de veiligheidssituatie betoogt verzoeker, onder verwijzing naar UNHCR, *“Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van augustus 2018 dat de veiligheidssituatie erg verslechterd is sinds 2014. Ook OSAR, Amnesty International en Human Rights Watch hebben gewezen op de verslechterde veiligheidssituatie (OSAR, *“Afghanistan: les conditions de sécurité actuelles”*, 12 september 2019; Amnesty International, *“Afghanistan 2019; Human Rights Watch, Civilians Are Losing the War in Afghanistan”*, 14 september 2018; HRW, *“Afghanistan – Events of 2019”* ([weblink](#))). Verzoeker betoogt dat deze ontwikkelingen moeten gezien worden in de context van de recente gebeurtenissen in Afghanistan. Hij wijst erop dat ondanks een vermindering van het geweld na de machtsovername door de taliban er nog steeds veel geweldsincidenten zijn vanwege andere gewapende groepen. Hij benadrukt dat het UNHCR in een nota van augustus 2021 opriep om alle gedwongen terugkeer op te schorten en om toegang tot het grondgebied te verlenen voor Afghaanse vluchtelingen en recent zijn positie heeft bevestigd inzake toegang tot het grondgebied voor Afghanen. Verzoeker citeert een arrest van de Raad van 17 januari 2019 waarin wordt gesteld dat beschermingsverzoeken met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld en wijst erop dat de bronnen waarop de motivering van de commissaris-generaal is gebaseerd van januari 2022 dateren en dat de laatste voor dit verslag verzamelde informatie dateert van 8 december 2021. Verzoeker meent dat de gebruikte informatie door de commissaris-generaal niet voldoende is geactualiseerd en dat het voorbarig is te denken dat de veiligheidssituatie zich heeft gestabiliseerd in Afghanistan. Verzoeker verwijst naar de bevindingen van de Raad in voormeld arrest van 31 maart 2022 en stelt dat er momenteel niet voldoende nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is. Hij nodigt de commissaris-generaal uit om ofwel zijn standpunt te heroverwegen, ofwel zijn standpunt over de veiligheidssituatie in Afghanistan te herzien, ofwel een *“Fact-Finding Mission”* naar Afghanistan te ondernemen om zijn standpunt over de stabilisering van de veiligheidssituatie in Afghanistan te bevestigen of te ontkennen.

Verzoeker merkt voorts op dat de commissaris-generaal geen melding maakt van de veiligheidssituatie in de provincie van herkomst van verzoeker, Nangarhar. Hij stelt dat volgens het EASO-rapport van september 2021 de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar zeer onstabiel en onveilig is en dat andere bronnen bevestigen dat Nangarhar zeer vatbaar is voor gewelddadige incidenten. Verzoeker meent dat een terugkeer voor hem helemaal niet mogelijk is omdat de provincie Nangarhar niet veilig is voor burgers. Door geen rekening te houden met zijn individuele situatie alsook de algemene situatie in de provincie Kunduz heeft de commissaris-generaal volgens verzoeker artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en “het artikel 10.3 van de Richtlijn 2013/32/EU” geschonden.

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad om hem te erkennen als vluchteling, in onderschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3.2.2. Bij haar verweernota voegt de verwerende partij een overzicht van bronnen inzake de socio-economische situatie in Afghanistan en voegt zij de *weblinks* toe van de volgende documenten:

- EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, april 2022 ;
- COI Focus, “Afghanistan, Veiligheidssituatie”, 5 mei 2022.

3.2.3. Op 17 april 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- COI Focus, “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”, 23 september 2022;
- COI Focus, “Afghanistan, Veiligheidssituatie”, 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022.

3.2.4. Op 26 april 2023 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over, met daarbij gevoegd tal van foto's.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht. De Raad wijst er bovendien nog op dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven. Voorts voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doch laat hij na te verduidelijken op welke wijze dit artikel, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

3.3.5. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en (zij het beperkt) aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.6. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders oordelen.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, enerzijds gedood te worden door de taliban en anderzijds vreest hij de voormalige Afghaanse autoriteiten omwille van zijn vermeende collaboratie met de taliban.

Blijkens de bestreden beslissing maken onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties dat aan het relaas waarop verzoeker zijn vrees baseert geen geloof kan worden gehecht. Zo is (i) verzoekers kennis aangaande de tewerkstelling van zijn broer N. voor het *Afghan National Army* (ANA) dusdanig beperkt en lacunair dat er geen geloof gehecht kan worden aan het louter voorgehouden profiel van zijn broer en dat er dan ook ernstige twijfels zijn aangaande de waarachtigheid dat de taliban omwille van deze geenszins gestaafde tewerkstelling zijn familie viseerden. Verder (ii) slaagt verzoeker er niet in om gedetailleerde en overtuigende verklaringen af te leggen over het incident waarbij zijn broer N. gewond raakte bij een bomaanslag en de daarop volgende hospitalisatie en beroept verzoeker zich in dit verband wederom van louter blote beweringen. Ook (iii) is het opmerkelijk dat zijn broer N. jarenlang als militair binnen het ANA zou hebben gewerkt zonder dat hij of zijn familie enige problemen met de taliban hebben gekend. Daarnaast (iv) raken verzoekers verklaringen over het vermeende incident waarbij de taliban een week voor zijn vertrek uit Afghanistan een bom plaatsten nabij zijn huis kant, noch wal en overtuigen zij niet en is het opmerkelijk dat de voormalige overheid net verzoeker zou verdenken van het plaatsen van een bom nabij zijn eigen huis. Tevens (v) zijn verzoekers verklaringen over hoe de dorpsoudsten de autoriteiten er wisten van te overtuigen om hem, die zij verdachten van collaboratie met de taliban, na slechts drie dagen vrij te laten niet aannemelijk. Daar komt bij (vi) dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over waar hij zich bevond de nacht toen de taliban, drie dagen nadat hij was vrijgelaten en wanneer een tweede bom explodeerde, hem thuis zocht. Bijkomend (vii) haalt verzoekers verklaring dat hij, noch zijn familie na het ontvangst van de eerste dreigbrief van de taliban geen enkele (voorzorgs-)maatregel nam om hemzelf en/of zijn familie te beschermen de waarachtigheid, minstens de ernst, van de beweerde vrees voor de taliban onderuit. Het is (viii) tevens bevreemdend te noemen dat de Afghaanse autoriteiten verzoeker met rust lieten na de tweede bomexplosie, gelet op zijn recente vrijlating onder voorwaarden. Aangaande de twee neergelegde dreigbrieven (ix) wordt gesteld dat deze op zich niet de geloofwaardigheid van het ongeloofwaardig relaas kunnen herstellen en dat valse Afghaanse documenten makkelijk te verkrijgen zijn. Verder (x), daar verzoeker er niet in slaagt zijn vermeende problemen met de taliban aannemelijk te maken, kan er evenmin geloof gehecht worden aan verzoekers bewering dat, na zijn vertrek, zijn vader en jongere broer F. zouden zijn meegenomen door de taliban en verzoeker slaagt er ook niet in om gedetailleerde en overtuigende verklaringen hieromtrent af te leggen. De door verzoeker overige neergelegde documenten (xi), te weten zijn originele taskara en die van zijn vader en grootvader, kunnen de ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven niet opheffen. Tot slot (xii) wordt gesteld dat verzoeker geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit zou blijken dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht zijn een concrete impact heeft op zijn persoonlijke situatie.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en dat op grond daarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten, met name zijn beweerde problemen met de taliban en de voormalige Afghaanse autoriteiten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft, zoals hierna zal blijken.

3.3.7.2. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift vooreerst aanvoert dat het commissariaat-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken, dient opgemerkt te worden dat dit een blote bewering betreft daar verzoeker niet aantoonbaar waar een andersluidende interpretatie of analyse van de verwerende partij tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden. Verzoeker brengt ook geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3.7.3. De Raad treedt het oordeel van de commissaris-generaal bij dat, gelet op de veelheid aan onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties, geen geloof kan worden gehecht aan de door

verzoeker voorgehouden problemen met de taliban enerzijds en de voormalige Afghaanse autoriteiten anderzijds.

3.3.7.4. Zo blijkt in verband met de voorgehouden tewerkstelling van verzoekers broer N. voor het ANA sinds 2008-2009 dat verzoekers kennis over deze tewerkstelling danig beperkt en lacunair is dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Immers, tijdens het persoonlijk onderhoud bevestigd over het profiel en de werkzaamheden van zijn broer N. voor het ANA komt verzoeker in wezen niet verder dan te duiden dat zijn broer als sergeant in de provincie Kandahar werkzaam was. Verzoeker weet niet in welke basis in Kandahar zijn broer gestationeerd was of binnen welke brigade of korps van het ANA hij tewerkgesteld was, wat zijn activiteiten en verantwoordelijkheden zijn, of hij een specialisatie heeft, wat hij moest doen om officier te worden en is ten andere niet eens op de hoogte of hij nog steeds in dienst is van het ANA (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 18-19). Verzoeker werd uitvoerig bevestigd over het profiel van zijn broer en diens activiteiten voor het ANA, doch slaagde er nauwelijks in hierover iets concreet te vertellen en verstopt zich hiervoor al te gemakkelijk achter zijn onwetendheid.

In zoverre verzoeker hekelt dat de *protection officer*, indien zijn gebrekkige kennis over de tewerkstelling van zijn broer N. bij het ANA als lacunair werd aanzien, hem niet de mogelijkheid bood dit toe te lichten en hij niet met deze lacune geconfronteerd werd en hierbij verwijst naar artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, wijst de Raad erop dat dit artikel bepaalt wat volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven”*. In casu is er geen sprake van tegenstrijdigheden, maar van een gebrekkige kennis. In zoverre hier van toepassing, heeft de ambtenaar slechts de verplichting om de asielzoeker te confronteren met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer hij dit tijdens het gehoor vaststelt. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd (Verslag aan de Koning, BS 11 juli 2018, p. 55412). Verder dient erop gewezen te worden dat het feit dat verzoeker niet met zijn gebrekkige kennis werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde *“lacune”* en heeft hij de mogelijkheid gehad om hierop te reageren door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad, zodat het uiteindelijke doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt. Verzoeker heeft de gelegenheid genomen om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door de commissaris-generaal aangehaalde gebrekkige kennis, maar kan in casu niet overtuigen. De Raad stelt immers vast dat verzoeker niet verder komt dan te berusten in zijn verklaringen, zoals afgelegd bij het commissariaat-generaal, namelijk dat hij weinig informatie kreeg over de tewerkstelling van zijn broer omdat hij weinig uitgebreid contact had met zijn broer, die nooit naar huis kwam, die hij één keer per jaar bezocht in Jalalabad en die tijdens de maandelijkse telefoongesprekken niet zoveel over zijn werk sprak en dat zijn ouders, die niet blij waren met de tewerkstelling van hun zoon N. bij het ANA, hier niet naar vroegen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 20). Verzoeker slaagt er hiermee evenwel niet in om het zich in het administratief dossier steun vindend apert gebrek aan kennis van het voorgehouden profiel van zijn broer N. en diens activiteiten bij het ANA te vergoelijken. Er mocht van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij coherente en omstandige verklaringen zou kunnen afleggen over de werkzaamheden van zijn broer N., zeker daar hij aangaf dat omwille hiervan de taliban zijn familie begon te viseren. Verzoekers broer mag dan wel niet thuis gewoond hebben en zag zijn familie slechts één keer per jaar, dan nog kan verwacht worden dat verzoeker bij machte zou kunnen zijn om de gevraagde toelichtingen te geven bij diens werkzaamheden. Zijn broer belde maandelijks naar zijn ouders zodat er toch wel enige informatie moet doorgegeven zijn, los van verzoekers blote bewering dat zijn broer niet zoveel over zijn werk zei en zijn ouders er niet naar vroegen. Van verzoeker kan worden verwacht dat hij de nodige pogingen zou ondernomen hebben teneinde zich te informeren omtrent de voormelde, cruciale informatie en elementen en dat hij hierover (veel) beter op de hoogte zou zijn indien zijn verklaringen strookten met de werkelijkheid. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker klaarblijkelijk naliet dit te doen en geen gedegen pogingen ondernam om zich te informeren omtrent de werkzaamheden van zijn broer N. bij het ANA getuigt van een bijzonder verregaand gebrek aan interesse voor de voorgehouden problemen en situatie en doet ernstig afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging. Tijdens de administratieve procedure bracht verzoeker ook geen enkel document bij in verband met de vermeende tewerkstelling van zijn broer bij het ANA sinds 2008-2009. Waar verzoeker bij zijn aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, meerdere

foto's voegt, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat er zich tussen deze foto's geen enkel stuk bevindt dat ook maar enigszins kan aantonen dat verzoekers broer effectief bij het ANA zou hebben gewerkt of dat de beweerde familieband tussen de persoon die op de foto's in een uniform staat afgebeeld en verzoeker vermag aan te tonen.

In de bestreden beslissing wordt voorts op pertinente wijze gesteld dat verzoeker er niet in slaagt om gedetailleerde en overtuigende verklaringen af te leggen over het incident waarbij zijn broer N. gewond raakte bij een bomaanslag en de daarop volgende hospitalisatie en dat verzoeker zich in dit verband wederom bedient van louter blote beweringen. Waar verzoeker bij de aanvullende nota ook foto's voegt waarop te zien is dat de erop afgebeeld staande persoon een ernstige verwonding aan zijn been heeft, slaagt hij er niet in aan te tonen dat het om zijn broer N. zou gaan, noch dat deze persoon naar aanleiding van een bomexplosie de verwonding opliep of in welk ziekenhuis hij gehospitaliseerd was. Verzoeker slaagt er aan de hand van de voorliggende foto's dan ook niet in afbreuk te doen aan de pertinente en in het administratief dossier vindende vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker er niet slaagde enige concrete duiding te geven bij het vermeende bomincident, waarvan hij overigens niet wist of dit tijdens zijn werk bij het ANA gebeurde, en dat hij niet wist in welk ziekenhuis zijn broer hieropvolgend gehospitaliseerd was. Verzoeker komt in het verzoekschrift niet verder dan te herhalen dat hij van het incident op de hoogte werd gebracht door zijn oom toen hij in België was, die geen specifieke informatie gaf, dat hij, in shock toen geen verdere details vroeg en ook naderhand niet omdat hij dacht, niet nadenkend over zijn asielverzoek, dat dit niets zou veranderd hebben. De Raad stipt opnieuw aan dat redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker, die eerst niet veel details kreeg en er ook niet naar vroeg, kennelijk naliet dit te doen, getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor de voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Waar hij thans met een loutere *post factum* verduidelijking, gekregen van zijn oom na kennisname van de bestreden beslissing, op de proppen komt in het verzoekschrift, kan hij zijn onwetendheid ten tijde van de administratieve procedure niet ongedaan maken. Waar verzoeker opwerpt dat "*dergelijke details*" wegens culturele en pragmatische redenen niet aan de orde zijn en dat rekening moet worden gehouden met de culturele context, merkt de Raad op dat verzoeker evenwel nalaat *in concreto* te duiden met welke culturele elementen volgens hem geen en/of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Daarenboven mist dit iedere ernst, nu in het geheel niet kan worden ingezien waarom het in verzoekers cultuur niet zou kunnen dat over een ongeval waarbij een familielid tijdens een bomexplosie ernstig zou gewond zijn, geen verdere details zouden mogen worden verstrekt, zeker daar verzoeker nu opeens wel met een duiding op de proppen komt, verkregen van zijn oom na confrontatie met de bevindingen in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker opmerkt dat de beoordeling van de commissaris-generaal, dat het opmerkelijk is dat zijn broer N. jarenlang als militair binnen het ANA zou hebben gewerkt zonder dat hij of zijn familie enige problemen met de taliban hebben gekend, vooral subjectief is en niet genoeg is om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen en dat hij het gedrag van de taliban niet kan uitleggen, merkt de Raad op dat dit wel degelijk opmerkelijk voorkomt. Verder wijst de Raad er nog op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan de door verzoeker beweerde problemen met de taliban omwille van het ongeloofwaardig bevonden profiel van diens broer.

3.3.7.5. Aangaande de beweerde problemen van verzoeker met de voormalige Afghaanse autoriteiten, die verzoeker ervan beschuldigen een bom geplaatst te hebben nabij zijn huis en de hierop volgende gebeurtenissen, wordt in de bestreden beslissing terdege als volgt gemotiveerd:

"U vervolgt uw relaas met te stellen dat een week voor uw vertrek uit Afghanistan de taliban een bom plaatste nabij uw huis. Bij de daaropvolgende explosie kwam een politieagent om het leven (CGVS, p.28-29). Uw verklaringen omtrent dit vermeende incident raken echter kant noch wal, en overtuigen aldus niet. Gevraagd hoe u wist dat de taliban die bom plaatste, verklaart u plots: "de overheid wist dat, ik weet het niet. Het was geneutraliseerd door de overheid" (CGVS, p.30). Hoe u dit wist blijft aldus een raadsel. Voorts is het opmerkelijk dat de overheid u ogenschijnlijk uit het niets aanmerkte als verdachte. Gevraagd om welke reden de politie u hiervan beschuldigde, stelt u dat zij (de Afghaanse overheid) u verdacht omdat uw broer voor het leger werkt, alsook dat deze bom dicht bij uw huis geplaatst werd, een verklaring die geen steek houdt (CGVS, p.30). Daargelaten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vermeende

legerprofiel van uw broer, is het evenwel opmerkelijk dat de overheid u, zijnde een familielid van een overheidsmedewerker, zou verdenken van het plaatsen van een bom nabij uw eigen huis. Wanneer u hierop gewezen wordt bedient u zich van een louter algemene verwijzing dat de politie vaker mensen oppakten die voor beide kanten werken, maar kunt u geenszins uitklaren om welke reden u plots in het vizier van de Afghaanse autoriteiten kwam, en niet een andere dorpeling (CGVS, p.30). Uw incoherente verklaringen doen verder afbreuk aan de door u geponeerde moeilijkheden met de Afghaanse autoriteiten.

U stelt hier nog bij dat de Afghaanse overheid u, naar aanleiding van hun verdenking, arresteerden en dat zij u gedurende drie dagen vasthielden. Na deze drie dagen werd u na tussenkomst van de dorpsoudsten, uw vader en uw paternale oom vrijgelaten op borg (CGVS, p.28 & 30). Uw verklaringen over de manier waarop zij de Afghaanse autoriteiten wisten te overtuigen van uw onschuld zijn echter niet aannemelijk. Gelet op uw verklaring dat de overheid u verdacht van collaboratie met de taliban, is het niet aannemelijk dat zij u met de simpele beloften van de dorpsoudsten zouden vrijlaten (CGVS, p. 30-31). Het is immers niet logisch dat de politie, die terdege op de hoogte is van de werkwijze en activiteiten van de taliban, waarbij leden van de Afghaanse veiligheidsmachts vaak het doelwit vormen, u zomaar na slechts drie dagen zou vrijlaten zonder een gedegen onderzoek te voeren. Des te meer daar er een politieman omkwam bij dit incident (CGVS, p.28-29).

Voorts verklaart u dat er drie dagen na uw vrijlating een tweede bom explodeerde. De taliban kwam diezelfde nacht nog naar uw huis op zoek naar u, maar uw vader deelde de taliban mee dat u bij uw oom verbleef (CGVS, p.28). Uw ingeroepen moeilijkheden met de taliban kunnen echter niet overtuigen. Immers, u schenkt op geen enkel moment klare wijn over (de omstandigheden van) het bezoek van de taliban. U verklaart dat u ten tijde van de komst van de taliban naar uw huis niet thuis was, maar u zich integendeel in het huis van uw paternale oom bevond (CGVS, p.28 & 31). Gevraagd om welke reden u in het huis van uw paternale oom was, haalt u spreekwoordelijk uw schouders op en verklaart u eenvoudigweg: "Gewoon, daarom. Ik was zijn neefje" (CGVS, p.31), maar geeft u niet de minste reden om uw bezoek aan uw oom toen te verklaren. Even later verklaart u dan plots dat u gedurende de nacht van het bezoek van de taliban thuis was met uw moeder (CGVS, p.31), een verklaring die geenszins in overeenstemming te brengen is met uw eerdere verklaring dat u op dat moment bij uw oom verbleef. De vaststelling dat u over zulks basaal doch essentieel element, zijnde uw verblijfplaats toen de taliban u thuis zocht, tegenstrijdige verklaringen aflegt is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

Uw verklaring dat u noch uw familie na het ontvangst van de eerste dreigbrief van de taliban geen enkele (voorzorgs-)maatregel nam om uzelf en/of uw familie te beschermen jegens de vrees uitgaande van de taliban, haalt de waarachtigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees jegens de taliban bijkomend onderuit. Des te meer daar u het nog veilig genoeg achtte om buiten cricket te gaan spelen met uw vrienden ondanks de dreiging van de taliban (CGVS, p.32). Het moge duidelijk zijn dat deze vaststelling de nodige vragen doet rijzen bij de problemen die u kende met de taliban in Afghanistan.

Het is tevens bevreemdend te noemen dat de Afghaanse autoriteiten u met rust lieten na deze tweede bomexplosie, gelet op uw recente vrijlating onder voorwaarden. Men zou kunnen verwachten dat, indien er amper drie dagen na uw vrijlating een tweede bomexplosie zou zijn en u eerder verdacht werd van het plegen van een aanslag, de Afghaanse autoriteiten u opnieuw in het vizier zouden nemen. Des te meer daar deze bom opnieuw dichtbij uw huis geplaatst werd (CGVS, p.31). Hiermee geconfronteerd verschuilt u zich opnieuw achter onwetendheid en volhardt u erin dat de dorpsoudsten de autoriteiten overtuigd hadden dat u een gewone arbeider was (CGVS, p.33)."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker slaagt er niet om met concrete elementen hieraan afbreuk te doen. Vooreerst blijft het een raadsel hoe hij wist dat het de taliban waren die de bewuste bom nabij zijn huis hadden geplaatst een week voor zijn vertrek. Waar verzoeker zijn eerdere verklaring herhaalt dat hij hiervan op de hoogte werd gebracht door de overheid en thans verduidelijkt dat dit gebeurde toen hij aangehouden werd omdat ze hem ervan verdachten met de taliban samen te werken en stelt dat het niet meer dan normaal is dat hij er automatisch van uitgaat dat het de taliban waren die de bom plaatsten, merkt de Raad op dat het, zoals in de bestreden beslissing terdege wordt opgemerkt, opmerkelijk is dat de overheid hem ogenschijnlijk uit het niets aanmerkte als verdachte. Waar hij tijdens het persoonlijk onderhoud hiervoor de weinig aannemelijke verklaring gaf dat dit was omdat zijn broer voor het leger werkte, alsook dat de bom dicht bij zijn huis werd geplaatst, en thans herhaalt dat de autoriteiten hem ervan verdachten samen te werken met de taliban, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het vreemd zou zijn dat hij, als broer van een medewerker van het ANA, verdacht zou worden een bom te hebben geplaatst, dan nog vlak bij zijn huis.

Verzoeker slaagt er niet in deze vreemde verdenking te verklaren, niet door tijdens het persoonlijk onderhoud te stellen dat het in zijn dorp vaak voorkomt dat er banden kunnen zijn zowel met de overheid als de taliban en niet door in zijn verzoekschrift op te werpen dat zijn familie het dichtst bij het politiekantoor was en het voor hen makkelijker was om de bom te plaatsen.

Na tussenkomst van de dorpsoudsten zou verzoeker vervolgens, na slechts drie dagen te zijn vastgehouden, zijn vrijgelaten op borg. Verzoeker kan zich niet beroepen om de plaats van de dorpsoudsten in de Afghaanse gemeenschap en het gebrek aan bewijs om aannemelijk te maken waarom de autoriteiten hem, die ze verdachten van collaboratie met de taliban, met de loutere beweringen en beloften van de dorpsoudsten, zomaar zouden vrijlaten zonder een gedegener onderzoek te voeren, te meer er volgens verzoekers verklaringen een politieman was omgekomen bij de bomexplosie.

In verband met de tegenstrijdigheid tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud over waar hij zich bevond toen de taliban een eerste keer bij verzoeker thuis naar hem kwamen zoeken, bevestigt verzoeker dat hij thuis was. Door te volharden in één versie van de afgelegde verklaringen en het ontkennen van een andere, ontkracht verzoeker de voormelde inzake deze verklaringen gedane vaststellingen in het geheel niet. Verzoeker gaf inderdaad in zijn vrij relaas aan dat zijn vader aan de taliban toen meedeelde dat hij niet thuis was, maar in het huis van zijn paternale oom, maar verzoeker gaf toen niet aan dat dit een leugen was en dat hij wel degelijk thuis was, zoals hij later tijdens het persoonlijk onderhoud beweerde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 28, 31). Zelfs indien kan aangenomen worden dat verzoeker tijdens het beweerde bezoek van de taliban thuis was, dan nog kan, gelet op het geheel van de vaststellingen in de bestreden beslissing, geen geloof gehecht worden aan de beweerde problemen met de autoriteiten.

Het betoog in verband met de reden van het bezoek aan de oom acht de Raad overtuigend.

Wat betreft de aanwezigheid van voorzorgsmaatregelen na ontvangst van de eerste dreigbrief van de taliban, stipt de Raad aan dat verzoeker zich in het verzoekschrift niet kan verschuilen achter de humanitaire context in Afghanistan en de afwezigheid van een redelijk vestigingsalternatief omdat zijn familie nergens naar toe kon. Immers beweerde verzoeker dat hij ondanks de dreiging met de taliban nog naar de velden ging, soms ook rondhing en cricket speelde met zijn vrienden. Dergelijke houding is geheel niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees jegens de taliban in de door verzoeker geschetste context. Los van het mogelijks ontbreken van een redelijk vestigingsalternatief, verklaart dit overigens niet waarom verzoeker niet meer voorzichtigheid aan de dag zou hebben gelegd, of dat zijn ouders hier ter plaatse niet voor hadden gezorgd.

In verband met de terechte bevinding dat het bevreemdend te noemen is dat de Afghaanse autoriteiten hem met rust zouden hebben gelaten na de tweede bomexplosie, gelet op zijn recente vrijlating onder voorwaarden, werpt verzoeker in het verzoekschrift op dat er sprake is van een vergissing in de vertaling van zijn verklaringen gedurende zijn vrij relaas. Verzoeker kan in dit betoog niet gevolgd worden. Waar hij voorhoudt dat hij aangaf dat de tweede bom niet zou zijn ontploft, vindt dit geen neerslag in de vertaling van zijn gezegden en zelfs indien de bom niet daadwerkelijk ontploft zou zijn, dan nog kon redelijkerwijze worden verwacht dat de autoriteiten, nadat zij de bom ontdekten drie dagen na zijn verlaten en opnieuw dichtbij zijn huis, verzoeker opnieuw in het vizier zouden nemen. De vergoelijkningen van verzoeker overtuigen op dit vlak allermindst.

3.3.7.6. De Raad beaamt verder de terechte en pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat daar verzoeker er niet in slaagt zijn vermeende problemen met de taliban aannemelijk te maken, er evenmin geloof gehecht kan worden aan verzoekers bewering dat, na zijn vertrek, zijn vader en jongere broer F. zouden zijn meegenomen door de taliban en dat verzoeker er ook niet in slaagt om gedetailleerde en overtuigende verklaringen hieromtrent af te leggen. Verzoeker komt in het verzoekschrift niet verder dan te volharden in zijn eerder afgelegde, doch niet aannemelijk overkomende verschoning hiervoor. Waar verzoeker verder nogmaals aanhaalt dat rekening had moeten worden gehouden met de culturele context, kan verwezen worden naar wat hiervoor reeds is gesteld en verder dat verzoeker hiermee geenszins de vaagheid van zijn verklaringen op dit punt vermag te verklaren. Waar verzoeker ter terechtzitting zonder enige staving louter opwerpt dat zijn vader en broer F. nog steeds opgesloten zijn door de taliban en naar Kabul zijn overgebracht, brengt hij nog steeds geen overtuigende, concrete elementen naar voor waaruit kan blijken dat zijn familieleden daadwerkelijk opgesloten zijn.

3.3.7.7. Waar verzoeker opwerpt dat de twee door hem originele dreigbrieven (administratief dossier, map documenten, stukken 4-5) een belangrijk begin van bewijs zijn van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, stipt de Raad aan dat op grond van het geheel van de voorgaande motieven terecht kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas en dat de voorgelegde dreigbrieven die geloofwaardigheid ervan niet kunnen herstellen. Niet alleen blijkt uit informatie gevoegd bij het administratief dossier (map landeninformatie, stuk 1) terdege dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie makkelijk te verkrijgen zijn, bovendien strookt de inhoud ervan, waar verzoeker deze linkt aan het legerprofiel van zijn broer, niet met de bevindingen dat aan dit profiel geen geloof kan worden gehecht. Verzoekers kritiek dat de beoordeling van de door hem neergelegde documenten niet kan gebeuren na de beoordeling van de geloofwaardigheid van het verhaal en de verwijzing naar de door hem geciteerde rechtspraak in dit verband is *in casu* dan ook niet dienstig is, daar in de bestreden beslissing wel degelijk een inhoudelijke beoordeling werd gemaakt van de door hem voorgelegde dreigbrieven samen met zijn verklaringen over de beweerdte bedreigingen.

3.3.7.8. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.7.9. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

3.3.7.10. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens aan dat hij als *“mislukte asielzoeker die terugkeert uit Europa”* een risicoprofiel heeft, waardoor hij door de taliban zou kunnen beschouwd worden als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden. Hij vreest als verwesterd te kunnen worden beschouwd omdat hij al sinds enige tijd in het buitenland verblijft.

Vervolgens kan op basis van de objectieve landeninformatie, aanwezig in het rechtsplegingsdossier, de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op

verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de

taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad stelt vast dat verzoeker, die weliswaar beweert dat hij verwesterd is of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, nalaat deze bewering concreet uit te werken of hiervan enig

concreet bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar algemene informatie en naar zijn verblijf in Europa. Uit niets kan voorts blijken dat in hoofde van verzoeker sprake is van kenmerken, gedragingen of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet kan worden verlangd dat hij deze opgeeft, noch dat hij niet langer in staat zou zijn zich aan te passen aan de in Afghanistan vigerende regels, sociale en religieuze voorschriften en gebruiken.

Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt dat verzoeker een meerderjarige Afghaanse man die in 2016, op meerderjarige leeftijd, Afghanistan verliet en vervolgens, na een verblijf van tweeënhalf jaar in Turkije, op 30 oktober 2020 in België aankwam. Daar verzoeker reeds meerderjarig was toen hij is weggegaan uit Afghanistan gaat het niet op om, zoals in het verzoekschrift, verzoeker te rekenen onder de "*jongeren in hun tienerjaren*", die door hun jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn en volgens een aangehaald rapport van *Asylos* uit 2017 bijzonder zouden opvallen bij terugkeer naar Afghanistan. Aangezien verzoeker op meerderjarige leeftijd Afghanistan verliet, kan worden aangenomen dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse gebruiken, waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse gebruiken, waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker bedient zich nog steeds van een tolk Pashtou en heeft ook nog een netwerk in zijn voorgehouden regio van herkomst met wie hij beweerde nog in contact te staan (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7, 17). Verzoeker kan zich desgevallend bij hen informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context.

Verzoeker maakt zodoende niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de taliban zouden hebben aangekondigd dat afgewezen asielzoekers die terugkeren door de rechtbanken zouden worden berecht, stelt de Raad vast dat het artikel dat verzoeker citeert en waarvan hij de *weblink* vermeldt, slechts een selectieve lezing maakt van het oorspronkelijke artikel in het Oostenrijkse dagblad *Kronen Zeitung* waarnaar in het artikel van *infomigrants.net* wordt verwezen. Daaruit blijkt dat het van belang is om de precieze inhoud van het gesprek en de bijzondere context ervan mee te nemen. Er werd met name specifiek aan de woordvoerder van de taliban gevraagd of hun regering Afghanen, die geen recht hebben op asiel en mogelijk strafbare

feiten hebben gepleegd, zouden terugnemen. Daarop antwoordde deze woordvoerder dat deze Afghanen worden teruggenomen en voor de rechtbank gebracht. Aldus blijkt niet dat deze passage verwijst naar elke Afghaanse terugkeerder, laat staan hij die geen criminele feiten heeft gepleegd.

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (*cf.* RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad is tot slot niet dienstig. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als 'verwesterd' te worden beschouwd.

3.3.7.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststelling hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. In het verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan te stellen dat hij zich bij terugkeer zal bevinden in een precaire situatie, terwijl hij dit niet *in concreto* aantoont.

In zoverre verzoeker argumenteert dat de verergering van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan veroorzaakt is door de gedragingen van de nieuwe *de-factore* regering en het directe gevolg is van de internationale sancties die werden genomen wegens de niet-democratische aard van het talibanregime, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De Raad is verder van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022. Dient andermaal te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker bovendien niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.8.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich

af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij aanvullende nota van 17 april 2023 kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing voorbarig is. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die afbreuk kan doen aan bovenstaande analyse. De Raad benadrukt dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift geen gewag van individuele elementen om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid bij terugkeer naar Afghanistan. De Raad benadrukt bovendien dat, zoals *supra* afdoende is gebleken, verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd inzake zijn asielrelaas en dat uit zijn verklaringen evenmin een hogere mate van individuele elementen kan worden ontwaard. Waar hij in het verzoekschrift wijst op zijn risicoprofiel van "*mislukte asielzoeker die terugkeert uit Europa*", merkt de Raad op dat verzoeker hiermee, gelet op hetgeen hierover hoger onder punt 3.3.7.10. is uiteengezet, nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet toelicht in welke zin het hier een persoonlijke omstandigheid betreft die het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in zijn hoofde verhoogt zonder dat hij daarbij specifiek zou worden geviseerd, geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Omtrent verzoekers voorstel om een *Fact Finding Mission* naar Afghanistan te organiseren en daarvoor een methodologie te suggereren, dient tot slot te worden opgemerkt dat het niet aan de Raad toekomt dergelijke injunctie aan de commissaris-generaal te richten en dat verzoeker met dergelijk pleidooi evenmin aantoont dat er in zijn hoofde een hoge mate aan individuele elementen bestaat op grond waarvan hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Waar hij opnieuw verwijst naar arrest nr. 280 713 van de Raad van 31 maart 2022, moet opnieuw worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker bovendien niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag

lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheids situatie in Afghanistan.

3.3.8.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.10. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van nationaliteit van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.12. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS